

ondanks de veel ernstiger klachten van andere zijde, en *ondanks* de woorden, die in de Tweede Kamer zijn gesproken, Z.Ex. de Minister van Koloniën toch den Gouverneur van Curaçao heeft gehandhaafd, dan blijkt daaruit, dat er voor Z.Ex. op dat oogenblik hoogere en ernstigere belangen van politieken en oeconomischen aard waren, waarvoor die van den O.G. tijdelijk op den achtergrond moesten treden.

Het lijkt mij voor een Nederlandsch geneesheer op het oogenblik volstrekt af te raden zijn diensten aan het gouvernement van Curaçao aan te bieden, zoolang de tegenwoordige gouverneur nog in functie is.

Komt dit bezwaar echter te vervallen, dan is er voor een arts op de W.-Indische eilanden buitengewoon prettig en nuttig werk te verrichten, en is speciaal de betrekking van directeur O.G. er een, die aan een goed onderlegd bacterioloog, die tevens met de geneesheeren van diverse nationaliteiten, die op Curaçao gevestigd zijn, weet samen te werken, groote voldoening kan schenken. Ik heb indertijd met groote spijt mijn functie neergelegd. Ik meende in het belang van den O.G. en van de andere gouvernementsambtenaren te handelen.

Dat de verhouding van den tegenwoordigen directeur O.G. tot de dienstdoende geneesheeren allesbehalve goed en vriendschappelijk is, betreur ik zeer te moeten vernemen, maar was na de laatste uiting van den gouverneur tegenover mij „dat hij met twee Europeesche geneesheeren bel... was uitgekomen, en het nu eens met een neger ging probeeren” te verwachten.

P. H. VAN DER HOOG,

d.t. Directeur van den O.G. van Curaçao.

HET TWEELINGENVRAAGSTUK.

Aan prof. NIJHOFF.

Mijn zinsnede: „de gynaecologen zijn dus niet de beste beoordeelaars van de al of niet identiteit der eeneïge tweelingen”, is de gelukkige aanleiding geweest, dat prof. NIJHOFF nog eens kort en bondig het vrijwel algemeen gedeelde standpunt der verloskundigen in het tweelingenvraagstuk uiteen gezet heeft. Wie mijn uitspraak in haar onderling verband leest, zal voelen, dat daarin allerminst een onvriendelijkheid aan het adres der verloskundigen tot uiting komt, maar dat daarin niet anders is uitgesproken, dan dat de verloskundigen, wanneer zij *alleen* te rade gaan met de gegevens, waarover zij in *hun* vak de beschikking hebben en met den korten tijdsduur, waarin zij de tweelingen kunnen waarnemen, minder recht hebben om het beslissend woord te spreken, dan degenen — natuurlijk ook de verloskundigen — die alle beschikbare methodes van onderzoek toepassen en hun waarnemingstermijn aanzienlijk verlengen. De eisch, die prof. NIJHOFF stelt, dat degenen, die het vraagstuk der tweelingen bestudeeren, met de vondsten der verloskundigen rekening houden, beaam ik ten volle, n.l. evenzeer als de omgekeerde eisch, dat de gynaecologen de vondsten der beoefenaars van andere takken van wetenschap mede moeten verwerken.

Daar het tweelingvraagstuk een *vraagstuk* is, waaraan het dogmatisch element in den zin van het *a priori* onbewijsbaar-aanvaarde zooveel mogelijk moet worden ontnomen en het, naar ik hoop, ook door mij in dien zin is behandeld, voel ik dus uitermate voor de samenwerking van allen, die op dit gebied licht kunnen ontsteken.

Eén misverstand zou ik nog gaarne willen recht zetten. In zijn slotzin leidt prof. NIJHOFF uit mijn beschouwingen af, dat ik een scheidingslijn trek tusschen de gynaecologen, die in hun qualiteit niet geneigd zijn *a priori* het dogma der identiteit van eeneïge tweelingen te aanvaarden en de anderen, die dat in hun qualiteit wel doen. Dit is niet in overeenstemming met de werkelijke stand van zaken. Hoe aprioristisch ook wetenschappelijke onderzoekers dikwijls mogen denken, gelukkig wordt het aprioristisch standpunt in het onderhavige vraagstuk hoe

langer hoe meer herzien en door een standpunt, a posteriori genomen, vervangen, en dan loopt hier het verschil in eindconclusie niet evenwijdig aan de grens tusschen de beoefende vakken. De verschillende partijen voeren inderdaad gronden aan voor hun meening; het gaat er nu maar om, of deze argumenten bewijskracht hebben in één richting, of dat zij voor tweeërlei uitleg vatbaar blijven.

In mijn artikel heb ik trachten weer te geven, dat ik mij niet schaar aan de zijde van hen die *a priori* het dogma der identiteit van eeneiïge tweelingen voor alle gevallen aanvaardden en dat ik de mogelijkheid van erfelijke ongelijkheid in uitzonderingsgevallen aanneem. Wie mijn beide artikelen van 1926 en 1928 vergelijkt zal zien, dat ik aanvankelijk meer geneigd was erfelijke verschillen aan te nemen, dan thans, nu ik a posteriori inzie, dat de argumenten, daarvoor te berde gebracht, ook voor anderen uitleg vatbaar zijn.

Eigenlijk is, wat prof. NIJHOFF van gynaecologisch standpunt schreef, een bevestiging van de door mij voorgestane meening. Het vraagstuk der al of niet genotypische gelijkheid van eeneiïge tweelingen heeft m. i. niet te maken met dat der symmetrische of asymmetrische splijting, hoewel ik prof. NIJHOFF dankbaar ben, dat hij ook daaromtrent iets gezegd heeft.

Prof. NIJHOFF stelt nog een vraag n.l. of tusschen twee-eiïge tweelingen, wanneer zij bijv. uit twee eicellen van één follikel afkomstig zijn, niet even groote overeenstemming zou *kunnen* bestaan als tusschen eeneiïge tweelingen. Hierop zou ik dit willen antwoorden: Zelfs twee-eiïge tweelingen, die geheel onafhankelijk van elkaar op de bekende wijze ontstaan, *kunnen* theoretisch erfelijk-identiek zijn; de kans is echter zoo uiterst gering, dat zij practisch verwaarloosd kan worden; de kans dat zij op alle punten van het schema van SIEMENS zouden overeenstemmen is grooter, doch ook nog uiterst gering. Nog grooter zou de kans worden, indien de hypothese van CURTIUS bewezen werd, dat twee-eiïge tweelingen in hun moederlijk erfelijk aandeel konden overeenstemmen en wanneer dit ook gold voor de door prof. NIJHOFF genoemde twee eicellen uit één follikel. In die gevallen zou moeten worden aangenomen, dat op de reductiedeeling een aequatiedeeling volgt. Naar mij uit particuliere correspondentie met embryologen gebleken is schijnt dit laatste nog in het geheel niet vast te staan. Bovendien wordt van de zijde van den vader bij de bevruchting der beide eicellen erfelijk verschillend materiaal geleverd, zoodat de kans op overeenstemming in alle criteria van SIEMENS weer veel verminderd wordt.

Arnhem, 5-Mei 1928.

P. J. WAARDENBURG.

ASTHMA, ADRENALINE EN BLOEDDRUK.

Naar aanleiding van de opmerkingen van collega J. J. VAN LEEUWEN te Rotterdam, in zijn ingezonden stukje d.d. 21 April, in het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* van 28 April 1928 over mijn publicatie, zou ik gaarne het volgende willen opmerken. Het lijkt mij daarbij het beste, den inzender op den voet te volgen.

Collega VAN LEEUWEN begint met een *onjuiste* aanhaling. Hij zegt, dat ik zou beweerd hebben, dat de overvulling der bloedvaten van de luchtwegen zou ontstaan door prikkeling van de capillairen der luchtwegen door stoffen, welke *in* het bloed der asthmalijders aanwezig waren.

Ik schreef echter (zie bijv. het slot van mijn artikel), dat: „het bloed van allergische personen bevat stoffen of heeft eigenschappen, die veroorzaken, dat de capillairen van deze personen op een kenmerkende wijze reageeren op *het in aanraking komen met allergenen*”.

De eigenschappen van of de stoffen in het bloed *bestemmen alleen voor* tot een allergische reactie; zoodra nu een bepaald capillair gebied in contact komt met allergenen, krijgt men *daar* de abnormale vaatreactie of liever, de allergische reactie (in de long asthma, in de huid een positieve allergische huidreactie, in den *neus* rhinitis).